

УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ

ОБРАЗАЦ - 11

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидат мр Ђорђе Деспић

Тема *Есејистика Миодрага Павловића*

(Свака рубрика мора бити попуњена)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
1. Датум и орган који је именовео комисију На седници одржаној 07.09.2012. године Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду је именовало Комисију за оцену и одбрану докторске дисертације мр Ђорђа Деспића.
2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: др Славко Гордић, професор емеритус за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, ментор, 17. јуна 1996; др Драган Станић, ванредни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 12. 3. 2009; др Јован Делић, редовни професор за ужу научну област Српска књижевност, Филолошки факултету Београду, 15. 7. 2009.
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
1. Име, име једног родитеља, презиме: Ђорђе, Манојле, Деспић
2. Датум рођења, општина, република: 13.10.1968, Ужице, Србија
3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 25.06.2007, Нови Сад, «Поетички аспекти и семантички потенцијал интертекстуалности у поезији Миодрага Павловића»
4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Наука о књижевности
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: <i>Есејистика Миодрага Павловића</i>
IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикона и сл. Дисертацију чини 7 поглавља са 146 референци на укупно 443 странице. После <i>Увода</i> (8-26), у којем кандидат одређује предмет и метод свога истраживања и вреднује досадашњу рецепцију Павловићевог есејистичког опуса, следе поглавља: „Рокови поезије“, 1958 (33-66); „Дневник пене“, 1972 (68-84); „Поетика модерног“, 1978 (85-120); <i>Кљивна историја, вредновање и превредновање – есеји о српским песницима</i> (121-317); <i>Ново читање традиције – „Огледи о народној и старој српској поезији“</i> , 1993, (318-334); <i>Есеји о светској књижевности</i> (335-357); <i>Митско-антрополошка мисао</i> (358-422). Дисертација се окончава <i>Закључком</i> (423-428) и <i>Литературом</i> (433-443).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У складу са ставом исказаним у *Уводу*, кандидат се у структурисању свога рада истовремено придржавао два принципа – проблемског и хронолошког. Отуд у првом поглављу, разматрајући теме прве Павловићеве критичко-есејистичке књиге, мр Деспић предочава ауторов прилаз кључним естетичким и књижевнотеоријским питањима стваралаштва, првенствено лирског, указујући на Павловићеву потоњу доследност раним уверењима и на кореспонденцију тих уверења с његовим песничким стваралаштвом. Кандидат с несумњивом уверљивошћу показује дослух младог писца са тада доминантним теоријско-методолошким поставкама модерне књижевне мисли. Шта више, по налазима нашег кандидата, Павловићеве увиди и размишљања „изненађујуће кореспондирају не само са духом свога времена, већ својом интуицијом аутентичног ствараоца, осећањем историјског перспективизма, али и интерлитерарне природе књижевно-уметничког дела, суптилно и тачно наговештавају теоријске и методолошке тенденције које ће тек уследити“ (58). Кандидат посебно акцентује Павловићеву антиципацију постструктурализма и деконструкције. По аргументованим увидима мр Деспића, значајан песник се у *Роковима поезије* представио и као изузетан есејиста, обавештен али и недогматичан, чију ће изузетну ерудицију и у читавом будућем есејистичком раду свагда пратити и аутентичан „стваралачки, песнички осећај“ (65).

Друго поглавље дисертације има за своју тему *Дневник пене*, који, одударајући од проблемске усредређености и жанровске хомогености других Павловићевих критичко-есејистичких књига, „своју посебност намеће понајпре својом хетерогеношћу и у проблемској, и у дискурсној остварености“ (68). Дискурс је углавном у знаку фрагментарности, а проблеми некад на линији сталних преокупација Павловићевог певања и мишљења (тематизација поезије, имагинације и митско-антрополошког основа литературе) а некад из реда оних тема (еротско, љубав и љубомора) које углавном неће имати много одјека у његовој есејистици нити у његовом песништву често добијати уметничку транспозицију. По Деспићевом увиду, особито је важно у овој књизи увођење појма *антислике*, коју треба разумети „као сигнал маисаоног и критичког, али и креативног субјекта“ (69).

У трећем поглављу кандидат контекстуализује, анализира и вреднује *Поетику модерног*, књигу проблемски разнородних текстова, насталих у распону од двадесетак година. Ту Павловић трага за одговором на низ и данас отворених питања, каква су она о условностима интерпретације песничког текста, о даметима и границама психолошког разлагања књижевности, о вредности и вредновању у књижевности, о новом субјекту у модерној поезији, о модерности данас, о појму стварања, о усуду песничког језика, о говору песничке слике, о тражењу стваралачког пута између глобалне универзалности и локалне изолованости, о тајни настанка песме, о разнородности песништва, о стилу времена и стилу стварања и, најпоследње, о нужности одбране реторичке поезије, којој се неосновано приписује истоветност с лажно профетском и патетично-

дидактичком песничком позом. Респектујући аутора као осведоченог тумача, историчара и антологичара поезије, кандидат ће пажљиво размотрити и одвагнути сваки Павловићев одговор, као и његов опрез или недоумицу пред неким од наведених питања, посебно наглашавајући Павловићев дослух с модерним књижевним теоријама и његово преферирање контекстуалног и компаративног приступа делу, као и чињеницу да овај мислилац неретко „иде корак даље, те у духу постструктуралистичке теорије непосредно и недвосмислено истиче креативни аспект читања и тумачења“ (90). Луцидан у провери и критици теоријско-критичких доктрина, Павловић се залаже за плуралност метода, клонећи се догми и искључивости. Међутим, пажљива анализа мр Деспића открива у Павловићевим књижевним погледима и понеки нормативистички став, превазиђено одређење и контрадикцију. Такво је његово фаворизовање жанра мисаоне лирике, тврдња да је „поетизација прозе смртни грех романописца“ (113) и теза да се лоша поезија не може анализирати, мада ће и сâм понекад аналитички прецизно и убедљиво показивати језичко-стилске слабости појединих песничких творевина. Видећи такве есејистичко-критичке тренутке интригантне недоследности и „као рефлекс аутентичног непристајања“ да се његова мисао „схвати као крут аксиом“ (119), Деспић у закључку указује на изузетну вредност, значај и утицај Павловићеве књиге: „Књижевна мисао у *Поетици модерног* плени широким захватањем књижевне проблематике, од стваралаштва до питања интерпретације, од промишљања методолошких приступа до (ауто)поетичких разматрања. Павловићеве есеје намећу се луцидношћу увида, актуелизацијама, али и антиципацијама теоријских погледа, увиђањем предности и нужности компаративног сагледавања литерарних дела, функционалном ерудицијом и обавештеношћу, опрезним, антидогматским и критички освешћеним приступом појмовима и терминима, интелектуалном убедљивошћу, реторичким обртима и дискурзивном отвореношћу, те утемељеношћу у естетичко-поетичким начелима за које се залаже. Од свих Павловићевих књига теоријског усмерења ова ће у српској књижевној мисли оставити вероватно најзначајнијег и најупечатљивијег трага.“ (119-120)

Четврто поглавље дисертације, на безмало 200 страница, представља Павловића као изучаваоца српског песништва у великом књижевноисторијском и поетичком луку, од Бранка Радичевића до Васка Попе. Кандидат минуциозно, понекад и одвећ детаљистички, расветљава Павловићево тумачење и вредновање стваралаштва 20 српски лиричара, од којих бар четворо (Ђ. Рајковић, Д. Дејановић, В. Живојиновић-Massuka и А. Савић-Ребац) имају тек периферан статус у нашем новијем песничком наслеђу. Деспић, очигледно, уз живу свест о Павловићевим „утемељеним критичким мерилима и бриљантним интерпретацијским способностима“ (121), жели да укаже и на специфичности његовог проучавања одабраних песника, на њихове поетичке и архетипске додире с његовим песништвом, па чак и на његово повремено необјашњив и неприхватљив отпор (као у третману М. Цњанског) према неким од највреднијих сегмената наше новије песничке баштине. Уз пуно разумевање Павловића као песника класицистичке и антиромантичарске

оријентације који ће и као есејиста заговарати елиотовски концепт имперсоналне поезије, кандидат неће превидети и прећутати понеку неутемељеност, противречност и недоследност у његовим књижевним погледима и оценама. За похвалу је кандидово критичко поштење у сагледавању спорних места у оценама истакнутог тумача и антологичара. Тако ће му он с разлогом приговорити што „изражајност песничког реализма“ у Ракића види као ману а у Шантића или В. Петровића као врлину (230), што има разумевања за Змајеву али не и за Дисову неједначеност (255), што му је у Стерије „понављање и варирање“ добродошло а у Црњанског неприхватљиво (285), што за разлику од Р. Константиновића и Ј. Христића игнорише „суштински утицај Бергсона на Винавера“ (275), што у поезији Анице Савић-Ребац претпоставља „упућеност и усмереност на светску културу“ евентуалној „укупности њене уметничке организованости, експресивности, убедљивости“ (282-283), што у сагледавању Настасијевићевог песништва (које држи за највреднији део међуратне поезије) показује неочекивану површност, посебно у овлашном скицирању његових веза са светским песништвом (288), и, најпосле и најпре, што свој опсежни оглед о Попи, кога судећи по заступљености у својој *Антологији* види као највећег српског песника, не уноси у каснија издања есеја о српским песницима. Међутим, над приговорима и резервама као да претежу аргументована признања вредности, новини и свеобухватности Павловићевог виђења српске поезије, које, упоређено с друкчијим читањима, по правилу показује надмоћ на плану књижевно-историјске контекстуализације, компартивних сагледавања, дослуха с модерним теоријско-методолошким полазиштима и, посебно, осетљивости „интерпретативног нерва који открива танане нијансе“ (158) и „инпресивне набујалости сензација“ (166), колико поетски обојених толико у исти мах и текстуално аргументованих. Ако ова песничка ковибрација можда највише пада у очи у огледу о Лази Костићу, онда се Павловићева недогматска ученост можда најбоље види у његовом тексту о Војиславу Илићу. „Он не само да је упознат“, тврди Деспић, „са његовом времену ближим приступима књижевном делу од теорије интерпретације повезане с филозофском методом феноменологије, преко психоаналитичке школе и архетипске критике, до нове критике, егзистенцијализма и структурализма, већ даје и сигнале оних теорија и методолошких поступака који се у Европи, Француској најпре, тек тих година и појављују експлицитније, као што су постструктуралистичке идеје једног Ролана Барта или Јулије Кристеве. Већ ова наглашена плуралност метода која се може препознати у Павловићевом критичко-есејистичком опусу истиче његову антидогматичност у приступу проучавања поезије.“ (187)

У петом поглављу дисертације кандидат изучава и вреднује резултате Павловићевог есејистичког интересовања за српску књижевну традицију најстаријих времена, од лирске и епске усмене поезије до срдњовековне књижевности. Овај пут упадљиво језгровит и концизан, мр Деспић најпре подсећа како су одувек поменути сегменти нашег наслеђа привлачили Павловића и као проучаваоца и као антологичара и као песника. Потом кандидат сагледава његове увиде о усменој лирици и епици, те

средњовековној књижевности, редовно их повезујући с поетиком и мотивиком Павловићевих песничких књига, посебно *Велике скитије*, али и са проблематиком његових антрополошко-митолошких интересовања. Као и другде, Павловић и овде готово редовно показује „свест о релативности и недовршености, не само властите интерпретације, већ и интерпретације у начелу“ (320), што кандидат с разлогом види као једну од константи у његовим књижевним погледима. Други заједнички именитељ не само ове есејистичке деонице већ и укупног Павловићевог промишљања књижевности и културе можемо препознати у његовом контекстуално-компаративном сагледавању теме, јер ће овај мислилац свагда с предметом свога истраживања „довести у везу праисторијске и неолитске изворе, египатску, индијску, старогрчку и римску митологију, старословенске митове, хебрејска и хришћанска библијска веровања, балканску и индоевропску културу, као и културу северноамеричких Индијанаца, чак и ону полинезијских племена“ (321). Као најинтригантнији део овог одељка дисертације читамо Деспићево разматрање Павловићевог дискурзивног и имагинативног виђења феномена епског јунаштва, косовског мита и косовског опредељења, где писац еволуира од једног, рекли бисмо, прагматично-циничног отпора „прокламовању једне метафизике пораза“ (325) до увида о „вредности косовског мита у историји митских система новије Европе“ и „његовом вековном значају за српски народ“ (326). Како и сâм Павловић у једном часу вели да је поменуто „митско језгро“ било „дргоцен субстрат народне душе кроз векове“, било би добро да кандидат на одбрани доведе у везу ову увек актуелну тему са унеколико друкчијим мишљењима Н. Велимировића и И. Андрића и З. Мишића.

Тема шестог поглавља Деспићеве дисертације су Павловићеви текстови о светској литератури, коју он, по кандидатовом увиду, „прихвата као природан део свог песничког, културног, мислећег идентитета“ (335). Тај идентитет Деспић разазнаје у раним Павловићевим есејима о Јејтсу и Бодлеру (не казујући зашто мимоилази дужи оглед о Блоку) и у познијој књизи *Читање замишљеног*. Кандидат указује на важне поетичке последице Павловићевог сусрета с Јејтсом, у коме је наш песник „препознао стваралачки образац који је сродан његовом естетском и мислећем сензибилитету“, који ће одликовати „поетска усмереност ка спознаји, ка певању и промишљању човековог свеукупног културно-историјског искуства“ (339). Есеј-профил посвећен Бодлеру показује да Павловић не зазире ни од биографизма, мада му је, по Деспићевом добром запажању, тежиште пажње на два поетичким новинама – изразитијем уделу интелекта у поезији (што Х. Фридрих види као „прорачунатост“) и „новој и необичној сензибилности према природи“ (346), у чему уочавамо другу важну линију додира српског с француским песником. Оцењујући, потом, текстове из *Читања замишљеног*, распоређене по књижевноисторијском принципу, кандидат убедљиво и вешто издваја и квалификује кључне Павловићеве доприносе новијем сагледавању Дантеа, Шекспира, Молијера, Хелдерлина, Гетеа, Пушкина, Гогоља, Достојевског, Блејка и Елиота. Посебно су упечатљива Деспићева запажања о антрополошкој и културолошкој заснованости Павловићевог аутентичног

виђења Дантеове Беатриче „као рефлекса утицаја култских девица из ранијих културолошких и цивилизацијских равни“ (348), о фанатастичкој моћи књижевног дела коју наш есејиста види у чињеници да је историја XX века сама дописала коначан расплет *Бесова* Ф. М. Достојевског (354), те о његовом опису кључних тачака Елиотовог песничког развоја, који „импоније врхунском аналитичношћу“ (355). Успостављајући и овде као и у другим поглављима свога рада релације између појединачних и глобалних увида, а посебно између имагинативног и дискурзивног сегмента Павловићевог опуса, Деспић ће указати, између осталог, на поетичке сродности његовог поетског свева *Дивно чудо* с Блејковог поезијом (355) и изнети промишљену претпоставку да је „оно што Елиот представља за англосаксонску културу и поезију аналогно Павловићевом значају у оквиру наше културе и песништва“ (357).

У седмом поглављу дисертације у средишту Деспићевог разматрања нашле су се три Павловићеве књиге с краја девете деценије минулог века (*Поетика жртвеног обреда*, *Говор о ничем* и *Храм и преображење*) које се баве митско-антрополошким питањима. Мада је духовно заокупљен човековим културним коренима и у својим књижевним огледима, као и својој поезији, Павловић тек у овим књигама изричито тематизује ту проблематику, што и од њега и од његовог тумача захтева и посебна знања из антропологије, етнологије и сродних дисциплина. (Довољно је видети фусноте у овом поглављу, са именима К. Леви-Строса, Ф. де Сосира, Џ. Фрејзера, Г. М. Мелетинског, Џ. Харисон, М. Фукоа, Р. Жирара, В. Јеротића, С. Петровића, Б. Јовановића, Ж. Гребјешанина и др. да би се назрео излазак из примарно књижевне у интердисциплинарну сферу ових истраживања.) Друга карактеристика ових штива је у њиховој изразитој тематској блискости с Павловићевом поезијом, било да песнички говор најављује дискурзивно-есејистички или обрнуто, а трећа у типолошко-стилској њиховој разуђености од строгости расправе до изразите субјективности филозофско-поетског записа. У хоризонту оваквих осведочења, биће да је Деспићево истраживање највредније онда кад Павловићева есејистичка тргања не раздваја од његовог укупног стваралачког опуса. Стога из одељка о првој од три поменуте књиге посебно истичемо оне „нити једног вишег степена стваралачке кохеренције“ (359) које кандидат проницљиво уочава и тумачи. Такво је његово запажање о Павловићевом ослањању на мит и митско, па и на онај старији слој који претходи митској причи, већ у *Млеку искони* и *Октавама*, те низ налаза о сусретима *Велике скитије*, *Певања на виру*, *Карика*, *Дивнох чуда*, *Светлих и тамних празника* и других Павловићевих песничких књига са темом мита, жртве и ритуала у његовој *Поетици жртвеног обреда*. Деспић убедљиво показује и доказује кад и како су Павловићеве антрополошке теме, идеје и тезе „или песнички већ проживљене или антиципирају будуће стварање“ (367). Из сегмента о другој књизи овог есејистичког круга ваља посебно акцентовати Деспићево тумачење Павловићевог магијског виђења прајезика, мада његова „стваралачка усмереност иде ка (пра)ситуацији много пре него ка (пра)језику“ (387), а из оног о трећој његово низом доказа поткрепљено осведочење како „и у Павловићевој поезији, и у његовој есејистици,

архетипске ситуације представљају повлашћено место“ (417). У тој, трећој књизи Павловићевог есејистичког циклуса о митско-антрополошкој теми, која је имала танушну рецепцију, Деспих луцидно изналази и суптилно именује и места на којима „антрополошку рефлексију замењује импресија, естетски доживљај, али и осећање тихе духовне омамљености...“ (421).

У *Закључку*, који није пуко сумирање већ предочених налаза, Деспих прецизно колико и концизно оцртава два типа Павловићевог есејистичког дискурса и три проблемске фазе његових есејистичких разматрања, дослух нашег писца с модерним књижевним теоријама и поступцима, пресудан утицај Елиотовог схватања традиције и индивидуалног талента на његову вредносну визију српског књижевног наслеђа, те изузетну висину Павловићевог места међу блиставим именима српске есејистике XX века. *Примарна и Секундарна литература* на крају рада показују како ширину изучаваног опуса тако и разноврсност и богатство консултованих критичких, књижевнотеоријских, историјских, естетичко-поетичких, антрополошких и других извора.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији

- *Павловићев есеј о Бранку*, Књижевност, Београд 2009, 2/2009, година LXIV, књига CXXIII, број 2, ISSN 0223-2408, COBISS.SR-ID 4594946
- *Павловићев есеј о Змају*, Песништво и књижевна мисао Миодрага Павловића (зборник), Институт за књижевност и уметност, Београд 2010, стр. 565-585. ISBN 978-86-7095-165-5 COBISS.SR.ID 176248076
- *Павловићев есеј о Santa Marii della Salute Лазе Костића*, Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду, XXXV-2, 2010, стр 153-166. ISSN 0374-0730 COBISS.sr-ID 16115714
- *Павловићев есеј о Вељку Петровићу*, Повеља 3/2010, Краљево, стр. 116-124. ISSN 0352-7751
- *Павловићев оглед о поезији Милана Ракића*, Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду, XXXVI-1, 2011, стр 279-285. ISSN 0374-0730 COBISS.SR-ID 16115714

уз напомену:

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Вишеструки су резултати Деспићевог истраживања. Највећи живи српски песник, о коме је доста писано, Миодраг Павловић је мање изучаван као есејиста. Деспићева дисертација аргументовано показује колико је богат, разностран, самосвојан и вредан есејистичко-критички сегмент Павловићевог опуса. Кандидат је својим истраживањем расветлио хроноошку и проблемску путању у разрастању једне изузетне трагичке мисли, у подједнакој мери закупљене светским и домаћим духовним наслеђем, песничко-поетичким и ширим, културолошким питањима. У овом раду су подробно и минуциозно третирани и диференцирани два типа Павловићевог дискурса, један који се приближава типу научно-књижевног огледа и други, превасходно окренут митско-антрополошком простору и „промишљању зачетака човекових културних радњи и потреба“ (424), као и три фазе тог креативног прегалаштва, од којих прву обележава превасходан ауторов афинитет за начелна, књижевнотеоријска питања и проучавање српских песника XIX и XX века, другу истраживање наше усмене и старе књижевности из угла модерне критичке мисли, а трећу ауторово промишљање „оних почетних, исконских трагова човека“ и „архетипских ситуација и симбола“ (425). Анализирајући два поменута вида дискурса и проблематику трију Павловићевих есејистичких фаза, кандидат је егзактно идентификовао ауторов недогматски дослух с низом савремених теоријско-методолошких усмерења у књижевној и хуманистичкој мисли, као и тренутке његових антиципација потоњих школа мишљења у овој области. Уз ваљано утемељене доказе о новини и поузданости Павловићевих увида, Деспић убедљиво указује и на неке његове спорне књижевнотеоријске тезе и, посебно, на неколико превида, контрадикција и тешко прихватљивих оцена у иначе студиозном дијахронијско и синхронијски ситуираном тумачењу и вредновању српског песништва. Од посебног значаја су резултати кандидатовог настојања да у оба есејистичка дискурса и све три фазе Павловићевих истраживања уочи проблемске, поетичке и мотивске кореспонденције између дискурзивног и песничког стваралаштва истог аутора.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

НАПОМЕНА: Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Сагласно карактеру истраживачке теме, у овој дисертацији начин приказа и тумачења резултата истраживања има посебне одлике. Наиме, кандидат у сваком од 7 поглавља свога рада *аналитичким*, па и *микроаналитичким* путем долази до сазнања која се обједињују завршним закључцима о сваком сегменту Павловићеве есејистике, да би у глобалном *Закључку* свога рада проблемски и вредносно *синтетизовао* своје налазе. *Подробност, поступност и систематичност* Деспићевог истраживања и предочавања увида до којих је дошао посебно су видљиви у најопсежнијем, четвртом одељку дисертације, где Деспић у двадесет засебно насловљених и утемељених истраживачких „корака“ сагледава и оцењује Павловићево вредновање и превредновање српског песништва. Дакле, експлицитно речено, Деспићев начин приказа и тумачења истраживачких резултата заслужује позитивну оцену

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

НАПОМЕНА: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање.	
1.	Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме Дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.
2.	Да ли дисертација садржи све битне елементе Дисертација садржи све битне елементе.
3.	По чему је дисертација оригиналан допринос науци Дисертација је оригиналан допринос науци стога што је у њој на нов, научно утемељен и интегралан начин сагледан тематски и методолошки аспект Павловићеве есејистике, њен национални и светски контекст, њена кореспонденција с имагинативним (песничким и прозним) стваралаштвом истог аутора и њен вредносни досег на лествици наше и светске есејистичке мисли и речи.
4.	Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања Дисертација нема недостатака који би утицали на кључне резултате истраживања.
X ПРЕДЛОГ:	
На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:	
-	да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана
-	На основу укупне оцене дисертације Комисија предлаже да се прихвати докторска дисертација <i>Есејистика Миодрага Павловића</i> и да се кандидату мр Ђорђу Деспиху одобри одбрана.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

_____
др Славко Гордић, професор емеритус, ментор

_____
проф. др Драган Станић

_____
проф. др Јован Делић

Нови Сад, 25. октобар 2012.

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење, односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.

